

Preview-columns

Een fragment uit het boek *Ik heb een Zoon*

Door schrijver Kurt Hessels

Koningsdag

‘Ga jij weer iets doen op Koningsdag?’ vraag ik een weekje voordat het zover is. ‘Ja, is goed,’ is het korte antwoord. ‘Wat ga je dan doen?’ is mijn overbodige vraag. ‘Gewoon zoals altijd,’ is het antwoord, ‘de uitslagen van Ajax van deze eeuw en ze mogen dagen vragen.’ ‘Dagen vragen’ is bij ons dit: ‘12 september 2009, welke dag is dat?’ ‘Zaterdag,’ flitst binnen een nanoseconde uit Zoons mond.

We beginnen altijd heel vroeg met alles klaarzetten. Zoon begint later. Op een vrije dag staat hij tussen half negen en negen uur op. Daar wordt natuurlijk niet van afgeweken, of het nou Koningsdag is of niet.

De voorbereiding is minimaal. Isa maakt een bord met ‘Altijd al willen weten op welke dag u geboren bent?’, of ‘Benieuwd naar uitslagen van Ajax van deze eeuw? Vraag het Zoon. € 0,30 per vraag.’ Op de dag zelf komen de hoge kruk en het witte statafeltje weer tevoorschijn en plaatst Zoon het bordje inclusief steen tegen het wegwaaien, keurig tot op de millimeter in het midden. Rechts van hem staat een blikken trommeltje waar ooit koekjes in hebben gezeten. Daar wordt het geld in gestort.

Zoon zit rechtop voor zich uit te kijken achter het tafeltje. Je moet niet denken dat hij zelf zijn klantjes werft. Maar er is hulp, want ondertussen zijn de buurtjes ook volop in beweging en die sturen altijd klanten door naar Zoon. Het geluk is ook aan zijn zijde. Ons dorp stroomt vol, mede omdat er in de dorpjes naast ons, schijnbaar weinig activiteiten zijn, en daarnaast is het ook nog eens prima weer. Nieuwsgierig lezen de bezoekers Zoons bord. Voorzichtig wordt de eerste 30 cent op tafel gelegd en komen de eerste vragen: ‘12 december 2012.’ Zoon herhaalt de datum en roept dan ‘woensdag’. Vertwijfeld en verbaasd over de snelheid kijkt de betalende familie elkaar aan. ‘Vraag er nog eens een,’ zegt het dochttertje van de familie. ‘10 januari 2010,’ roept het zoontje. Zoon beantwoordt de vraag met ‘zondag’, en gooit de muntjes in het trommeltje. En daarbij is de mimiek altijd hetzelfde. Zoon kijkt een beetje schuin omhoog, kijkt de vrager zeker niet aan, wrijft over zijn kin, en roept ‘even denken’. Dat even denken gaat razendsnel. De betalende bezoeker googelt mee, en iedere keer is de conclusie dat de jongeman gelijk heeft.

Natuurlijk stoppen er ook Ajax-liefhebbers. Die wrijven in hun handen en proberen een moeilijke vraag te stellen. ‘Ajax-Utrecht 2016, graag de uitslag en de doelpuntenmakers van Ajax,’ roept een naar bier ruikende, dikbuikige Amsterdammer. ‘Je krijgt pas een euro als je het goed hebt hoor,’ roept ie ook nog meewarig. ‘32, eigen doelpunt Leeuwin, Schöne en Ziyech.’ Verbaasd gooit hij de euromunt in het al behoorlijk gevulde trommeltje. De rij wordt lang, Zoon doet zijn ding als een al-machine, en de muntjes worden zelfs briefjes. Om half een is het etenstijd en staat hij op. ‘Ik ga een boterham eten,’ roept hij tegen mij en weg is ie. Er staat nog een rij, maar dat is niet zijn probleem.

Dit is een fragment uit het boek Ik heb een Zoon van Kurt Hessels uitgegeven door uitgeverij Kluun. ISBN: 9789083569550.

Meer lezen? Bestel Ik heb een Zoon nu online of in de boekhandel. De volledige winst van het boek gaat naar het AutismeFonds.

Preview-columns

Een fragment uit het boek *Ik heb een Zoon*

Door schrijver Kurt Hessels

Ajax (2)

Zoon heeft aangegeven liever met de fiets naar de Arena te gaan dan met de metro. Vreemd, want fietsen is voor hem niet iets vanzelfsprekends. Maar ik vind alles prima, het is lekker weer, Ajax kan kampioen worden, NEC moet toch geen probleem zijn. Ik fiets voorop, Zoon blijft consequent achter me fietsen. Hij vindt het te druk om naast me te fietsen. Nog nooit zoveel verschillende Ajax-shirts gezien. Ik zie versies van twintig jaar geleden, heel veel *Three Little Birds*, maar het nieuwe shirt met het oude logo is toch wel in de meerderheid. Zoon lijkt er geen oog voor te hebben. Hij concentreert zich vooral op het fietsen. PSV staat met 2-0 achter horen we terwijl we voor de slagboom bij de sluis van de Nieuwe Meer staan te wachten. Er is al een juichstemming onder de aanhangers. Ik zet de radio uit als we weer verder fietsen. In een rood-witte zee van shirts arriveren we bij de Arena. 2-2 horen we daar om ons heen, dat is een tegenvaller, en het wordt nog erger als een oud-Ajacië in de laatste minuut de 2-3 maakt.

In het stadion heerst een nerveuze sfeer. Kampioen worden gaat niet meer lukken. 'Zoon moet het allemaal nog maar eens zien met dit Ajax,' geeft hij aan richting de vaste bezoekers om hem heen. En inderdaad Ajax speelt dramatisch en wordt kansloos met 0-3 weggespeeld. Onmiddellijk besef ik dat het een zware terugreis gaat worden.

Het begint al met het feit dat we nauwelijks weggelopen bij de Arena. Niet gek als we zien dat de slagbomen dicht staan bij de weg die we af moeten rijden. Zoon wordt ook nog eens geraakt door een fiets, die hem hard aan de linkerkant onverwacht passeert. 'Het is allemaal kut,' roept hij, en 'ik ga de man van de reservering van de parkeerplaats met een hamer slaan.' Het afreageren is begonnen. De opmerking over het reserveren slaat op het feit dat met de auto gaan geen optie meer is omdat ons vaste parkeerplekje (Parkeergarage P4) 'alleen voor gereserveerde plaatsen' beschikbaar is. Daarnaast is het parkeren schreeuwend duur, en ook dat gefriemel om snel eruit te komen, gaat me steeds meer tegenstaan. Dus het wordt metro of fiets, opties waar Zoon sowieso al niks mee heeft.

Mopperend en scheldend gaat de fietstocht zo'n tien kilometer lang door. Ik reageer nauwelijks, geef aan dat het verstandig is om de laatste thuiswedstrijd om moverende redenen niet bij te wonen. 'Zonde van de tijd (het fietsen)' komt om de drie zinnen naar boven bij Zoon, en het elftal wordt tot aan de grond toe afgebrand. Moe van zijn gezeur, parkeren we uiteindelijk de fiets in de schuur.

Het avondeten werkt hopelijk dempend op zijn humeur. Maar dat valt enorm tegen. Zoon vindt het leven zwaar, hij moet te veel doen, met iedereen rekening houden, er staat overal druk op, hij ziet het niet meer zitten. De tranen biggelen over zijn wangen. Er zit geen rem meer op, vele papieren zakdoekjes worden volgesnoten. 'Hoe kunnen we je helpen om weer rustig te worden?' vraagt Isa. 'Wil je met een hamer iets kapotslaan?' Zoon knikt, praten lukt niet meer. Met de hamer op een matje slaan levert helaas schaafwonden op aan zijn hand. Dan maar praten over leuke dingen van vroeger — dat therapeutisch gedeelte neemt Isa op zich.

Een uur later komt Isa terug. 'Hij is rustig maar gaat morgen niet werken,' vat ze samen. De chaos heeft te veel toegeslagen in zijn hersenpan. 's Nachts hoor ik Zoon ronddwalen, ik voel me onmachtig en weet niet of ik hem moet of kan helpen. Uiteindelijk wint de slaap het van het piekeren. Morgen weer een dag.

Dit is een fragment uit het boek Ik heb een Zoon van Kurt Hessels uitgegeven door uitgeverij Kluun. ISBN: 9789083569550.

Meer lezen? Bestel Ik heb een Zoon nu online of in de boekhandel. De volledige netto-opbrengst van het boek gaat naar het AutismeFonds.